

A MENEDÉK ALAPÍTVÁNY LAPJA

2010. április

Változások így és úgy...

Az idei tél egyik vasárnapját családommal együtt Kiskunmajsán töltöttük. Korán érkezünk, s behúzódva az ebédlőbe köszöntöttük régi ismerőseinket és az ismeretleneket is, miközben a reggeli utáni munkálatok utolsó simításai folytak. Egy középkorú asszony is ott tevékenykedett a közelünkben, s olyan érzésem volt, hogy valahonnan ismernem kellene őt. Próbáltam koncentrálni, és egy régi emlék jutott eszembe.

Budafok. A Mamásotthonhoz közeli utcák egyike. A Stáció utca. Egy elhagyatott telek. Rajta romos ház. Benne hajléktalanok, egy nő, két férfi. Külsejük, ápoltságuk lakhelyükhöz illő. Beszélgetésre nyitottak, segítséget elfogadnak...

A Stáció utcában ma már nincs elhagyatott telek. Gyönyörű házak sorakoznak. Az az asszony pedig itt forgolódik most előttem, ápoltan, rendezetten, céltudatosan. Megdöbbenésem örömmel párosul: hálás vagyok azért, hogy van jó irányú változás. A kiskunmajsai Menedékváros is eszköz emberek helyreállításában. Később hallom Éva imádságát, és azt is megtudom, hogy ő a Menedékváros gyülekezetének tagja. Szívem vágya, hogy Istenhez tartozása legyen örök. További élete is legyen bizonyágtétel Isten szeretetéről.

Amint arról gondolkodom, hogy ezt az örömet megosztom az olvasókkal is, egy másik személy kerül előtérbe gondolataimban. Őt is sok évvel ezelőtt ismertem meg. A Gellért utcai – akkor még – Leányotthonban szolgáltam szük-

ségben levő lányok, anyukák és gyermekeik között. Egy fiatal anyuka is nálunk keresett menedéket gyermekével együtt, akinek apukájától menekült. Mivel a környéken laktak, nem volt nehéz az apának megtalálni őket. Világosan emlékszem egy jelenetre, amikor – palástolva félelmemet - az emeleti ablakból kértem az apukát, hogy fáradjon le a szomszéd kerítéséről, melyre felugrott, jelezve: még egy lendület, és megoldja bejövételét. Elég tekintélyes megjelenése volt, egészséges, izmos férfit sejtett.

Az édesanya, és gyermeke nem túl sok időt töltött nálunk, nem is tudok róluk semmit régóta. Az édesapával viszont azóta is gyakran lehet találkozni a környéken. Súlya töredéke lehet annak, ami volt. Életkorára nehezen lehet következtetni. A

szípus zacskó ritkán hiányzik a kezéből, s mintha már nem is az az ember lenne, aki akkor, régen volt... A vele kapcsolatos érzéseimnek nem a félelemhez, sokkal inkább a szánalomhoz, sajnálathoz van köze.

Környezetünk, a körülöttünk élő emberek és talán mi magunk is folyamatosan változunk. Tegyük fel magunknak néhány kérdést!

Először is: Mi milyen irányba változunk? Az életünk Istenhez közeledik, Ő egyre inkább meglátható bennünk, vagy pedig talán alig észrevehetően, de egyértelműen negatív irányba „halad” az életünk?

Másodsor: Készek vagyunk-e jól segíteni a szükségben levőket? Múlik-e rajtunk, hogy valaki az életét rendezni tudja?

Harmadsor: Érzékeljük-e, hogy nem csak a külső a fontos; a jólfésült életnek is reményre, bocsánatra, ISTENRE van szüksége?! Igazi nagyhétre, ami után a feltámadás a benne hívőknek hirdeti: az Élet Ő maga!

Molnár Tivadarné

MAMÁSOTTON

Hálás vagyok Istennek, hogy egy újabb esztendőnek vághatunk neki anyukáinkkal és a gyermekeinkkel együtt.

Ez év január elsejétől férőhelybővítéssel lehetőségünk nyílt arra, hogy a gondozottak számát harmincról negyven főre bővítsük. Mindez nagy áldás, mert így több családnak tudunk segítséget nyújtani és oszthatjuk meg velük Isten szeretetét.

A hétköznapijaink vidám és olykor nehezebb pillanatokból tevődnek össze.

Hálásak vagyunk, hogy két közeli pékségből napi szinten kapunk pékárut adomány formájában, aminek az édesanyák és a gyermekek nagyon örülnek, mert ingyen jutnak hozzá olyan finomságokhoz, amit nehéz anyagi helyzetük miatt nem tudnának megvásárolni.

Minden csütörtök este 18 órától a Buda-foki Baptista gyülekezetben rendezzük meg a Tea Klubot, amin a gyerekek és édesanyák szívesen vesznek részt. Nagy örömmel tölt el, hogy lelkesek és boldogan mennek a felkínált alkalmakra, ahol hallhatják az Evangélium üzenetét.

A tavaly megnyert pályázat keretében januártól újtára indult egy számítógépes tanfolyam, melyet egyik munkatársnőnk vezet a Mamásotthonban. Itt az édesanyák elsajátíthatják a számítógép- és internethasználattal kapcsolatos alapismereteket. Ez a mai világ-

ban nélkülözhetetlen, mert a meghirdetett állások többségénél alapkövetelmény, hogy a munkára jelentkező személy számítógépes ismeretekkel rendelkezzen. A legtöbb helyen az önéletrajzot is elektronikus formában kérik, ezért tartjuk fontosnak, hogy a megtanítsuk őket, mert másképp nehezebben tudnak munkába állni, és nem lesz lehetőségük a megélhetésre és a jobb körülmények megteremtésére sem. A tanfolyam elméleti és gyakorlati részből épül fel. Szintén a pályázathoz kapcsolódóan vásároltuk egy új hűtőszekrényt, két mosógépet, vasalót és hajszárítókat. Reményeink szerint ezek az új eszközök is hozzájárulnak anyukáink komfortosabb mindennapjaihoz.

Szükség van az imádságra ezekért az emberekért, mert nem tudjuk mi vár rájuk. Ma itt laknak, holnap már kiköltöznek, és nem minden esetben tudjuk nyomon követni további életüket. Ezért fontos, hogy döntést hozzanak Jézus mellett és ebben a reménységben éljenek tovább, ne félelemmel gondoljanak a saját és gyermekeik jövőjére.

Szabó Kornélia, gyermekgondozó

A változások lehetőségei, örömei

A 2010-es év elején a Mamásotthonban folytatódtak a felújítási munkálatok. Az átalakítás többszöri fejtörést okozott a szakembereknek és a dolgozóknak is, mivel meg kellett szervezni, hogy a folyamatos üzemeltetés mellett például teljesen

kiürítsünk egy-egy szobát, majd másnap az anyukák visszaköltözhessenek ugyanoda. Január és március között megtörtént a padlóburkolatának PVC-re való cseréje a lakószobákban, a folyosókon, és ráadásul még a pincében is. A pince egy szép fehér tisztasági festést is kapott. Ezzel egyidőben egy „kisebb” tavaszi nagy-takarítást is végeztünk a pincében felhalmozódott eszközök kiürítésével, ►

Mamásotthon előtti rész rendbetételével, hulladékok konténerben történő elszállításával és a belső udvar kitakarításával. Isten gondoskodott rólunk ezeken a területeken is, adott szorgos kezeket, jó ötleteket és megszervezett összmunkát, hogy mindez gördülékenyen történhessen. Külön köszönet illeti ezért Kis Andráért, aki nemcsak a nagytakarítás megszervezését vállalta fel, de szerves résztvevője is volt a különböző feladatoknak.

Márciusban érkezett a hivatalos szervek általi ellenőrzések ideje. Az első nagyobb ellenőrzésen már átesett intézményünk, és jó volt tapasztalni, hogy nem a hiányosságok érdekelték elsősorban a szakembert, hanem együttérző és segítő szándék vezérelte beszélgetésünket mind-végig. Hála Istennek, alapjában véve mindent rendben találtak, csupán néhány apróságra és a törvényi változás adta módosításokra hívták fel a figyelmünket. Ezen kívül, még két ellenőrzés előtt állunk, és reméljük, hogy azokon is mindent rendben találunk.

Mindeközben örülünk annak, amikor láthatjuk munkánk gyümölcsét, és Isten áldását mindazon, amit teszünk, képviselünk a gondozottak között. Mindig vannak olyan anyukák, akik érdeklődve járnak a Budafoki Gyülekezetbe. Sajnos, akadnak olyanok is, akik teljesen elzárkóznak Istentől. Szívük megkeményedett, és hordozzák életük keserűségeit bensőjükben, ami fel-feltör és megnyilvánul a mindennapi gondolkodásukban és az élethez való hozzáállásukban.

Szeretnénk segíteni. Úgy tenni ezt, hogy közben ne láncoljuk magunkhoz az embereket: ébredjenek felelősségük tudatára, de érezzék és tudják, hogy számíthatnak ránk. Ebben nagy szükségünk van Isten vezetésére, bölcsességére, szeretetére és békességére. Ezért kérjük, hogy mindazok, akik szeretnének valamivel hozzájárulni szolgálatunkhoz, továbbra is imádkozzanak munkánkért, az asszonyokért, akik bekerülnek ide, és a gyereke-

kért, hogy hadd történhessenek pozitív változások az életükben, és hadd juthassanak közelebb életünk Megváltójához „anyukáink” rajtunk keresztül is!

FIÚOTTON

A Fiúotthon munkatársi közösségében hosszú idő után személyi változás történik. Az eddigi szociális gondozó, Sinka Gábor élete új irányt vesz, így már nem tudja tovább vállalni az eddigi szolgálatát a Menedéknél. Ezért vált szükségessé egy új munkatárs keresése az év elején. Az Úr ilyen módon is tud gondoskodni rólunk és hamar találtunk Istentől elhívott embert a szolgálatra.

Bemutatkozás

Mottó: *Ézsaiás 55,8: „Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim, így szól az Úr!”*

Valószínűleg sokaknak volt „élő és ható” ez az Ige az életük valamely pillanatában.

Magam az elmúlt fél évben jelentős eseményeken

mentem át az Istennel való kapcsolatom terén, s ennek következményeképpen a gondolkodásomban és a gyakorlati életemben is.

Ahogy az I. Mózes 32-ben küzdött Jákób az Úrral, úgy éreztem magam, mintha valami tiszteletlen dolgot

kellene tennem, csakhogy Isten meghallgasson, de mégsem jött válasz.

Zsolt 77,11 *És mondám: Ez az én betegségem, hogy a Fölségesnek jobbja megváltozott.*

Zsolt 77,7-8: *Megemlékezem éjjel az én énekeimről; szívemben elgondolkodom, és azt kutatja lelkem: Avagy mindörökké elvet-é az Úr, és nem lesz-é többé jóakaró?* ▶

Ilyen állapotban kerestem Istent, magamat, a válszokat és megoldásokat a természeti- és magánéleti kudarcaimban. Ebből aztán szép kis szellemi válság kerekedett.

Nem értettem: Az én Apukám, ha kenyeret kérek, miért ad követ? (Mt. 7, 9.)

Telt az idő, én pedig csak őrlődtem...

Persze volt egy pásztor és néhány testvér, akikkel megosztottam a terheimet. Ők nagy türelemmel, irgalmassággal hordoztak és hordoznak engem. Egyikük hívta fel a figyelmet egy rendhagyó hirdetésre a gyülekezetünk hirdetőtábláján.

Visszagondoltam az elmúlt 15 évem szolgálataira, megosztottam testvérekkel az ötletet és ők is bátorítottak. Azt gondoltam: most végképp nem értem Istent, sőt úgy tapasztalom, eldöntötte, hogy nem fog szólni hozzám.

Én egyszerűen elmondtam Neki: akár válaszol, akár nem, de nem tudom elképzelni az életem anélkül, hogy Őt szolgáljam. Nem kapok válaszokat még arra sem, hogy megpályázzam-e ezt a munkát, de „odamegyek a Sínai-hegyhez, akár megégek, akár nem!” Vagyis: megpályázom! Közben arra gondoltam, hogy abnormális helyzetem még érthetlenebb lesz, ha Isten elvisz oda...

Aztán találkoztam élőhitű, szolgálószívű, kedves testvérekkel, akik valamiért (!) úgy döntöttek, nekem adnak lehetőséget, hogy a Fiúotthonban kipróbáljam: valóban az Úrtól van-e a dolog. Azóta egy picit beleláttam az otthon- és a testvérek életébe. Istent most sem értem jobban, de elkezdett bennem ismét növekedni az Ő kegyelme iránt való elfogadás képessége.

Most itt tartok és nagyon hálás vagyok a testvéreknek mindazért, amit eddig kaptam, akik „az Atyafiak iránt való szeretetben bővülködnek”. Kívánom, hogy az ÚR áldása legyen az együttműködésünkön és közösségünkön. (hiszem, hogy lesz!)

Most itt tartok és nagyon hálás vagyok a testvéreknek mindazért, amit eddig kaptam, akik „az Atyafiak iránt való szeretetben bővülködnek”. Kívánom, hogy az ÚR áldása legyen az együttműködésünkön és közösségünkön. (hiszem, hogy lesz!)

(hiszem, hogy lesz!)

Életünk és terveink

A közösség ereje

Minden emberben vele született vágyként él a szükség arra, hogy érezze, éreztesék vele: tartozik valahová, valahol otthon van. Isten alkotott minket társas lényekké: a magány, az egyedüllét, elhagyatottság nyomaszt és frusztrál minket.

A Fiúotthonba sok esetben érkeznek hozzánk magányos, elhagyott, önmagukra utalt emberek különböző megélt krízisek után: széttört családokból, nevelőintézetből, börtönből, utcáról stb. Úgy tapasztaljuk, hogy minél több időt töltött

egyedül az ember, annál nehezebben találja meg a helyét, illeszkedik be egy közösségbe. A hosszú utcán töltött idő sok esetben magányos farkassá tesz, aki igyekezete ellenére is képtelen a társadalomba való visszailleszkedésre. Főként fiatalok kerülnek hozzánk, akik még vágnak az „élhetőbb életre”, a hasznosság érzésére, motiváltak és ambícióval rendelkeznek arra nézve, hogy a társadalomba visszailleszkedjenek, „újat” kezdjenek.

Bárcsak minél több fiatalembernek sikerülhetne ez köztünk!

A közösség megélését, a valahová tartozás erejét tapasztalhattuk meg karácsonykor is: szenteste egy kis ünnepséget tartottunk a Bibliai történet felolvasásával, aktualitásának megbeszélésével, verssel, személyes beszámolókkal és ünnepi vacsorával. Halászlét Kis Andrea, az intézmény vezetője főzött a lakóknak, a főételt (székelykáposzta) ellátottaink közösen főzték meg a vásárolt alapanyagokból, süteményt pedig egy közeli cukrászdából kaptunk ajándékba (köszönet érte!).

Vacsora után mindenki ajándékot és névreszóló Igei üzenetet kapott az alapítványtól. Felüdítő, megható és bőséges este volt. Valaki meghatóan mondta nekem: „Nem is emlékszem, mikor kaptam ajándékot.”

Az épület korszerűsítése

Szeretnénk a Fiúotthon épületét olyan állapotba hozni, hogy az minél inkább kifejezze a családi otthon hangulatát, hiszen a körülmények, ahol élünk, jellemünk formálódására is hatással vannak. Ezért a tavalyi nagy előrelépés után (részben pályázati pénzből akadálymentessé tettük és átépítettük a fürdőszobákat) idén tavasszal elvégezzük a lépcső felújítását és tervezzük a konyha átalakítását. Erre még nincsenek meg a források. Szintén tavasszal az emeleten szeretnénk nekilátni az elmaradt burkolási és festési munkák elvégzésének, aminek eredményeként kialakítható egy mini konyhával ellátott személyzeti lakrész, ahol ügyeletes munkatársunk lakhat.

Célunk, hogy év végére a legjelentősebb korszerűsítési, felújítási feladatoknak a végére érjünk, erre azonban még nem látjuk az anyagi fedezetet, így Istentől kérjük és várjuk a szükséges forrás megérkezését. Az átalakítások, felújítások befejeztével lakóinkat több szobában fogjuk tudni elhelyezni, így csökken a zsúfoltság az intézményben.

Tanulmányok

Végül néhány szóban egy örömteli lehetőségről: az elmúlt évben a *Van Esély Alapítvány* támogatásával két lakónk tanulmányokat folytathatott, így jogosítványt és CNC esztergályos képzést szereznek. Februárban kaptuk a hírt, hogy újabb két

pályázatunkat részesítik támogatásban, így újabb két fiatalember kezdhet támogatással tanulmányokat. Egyikőjük bolti eladó, másik jogosítvány megszerzését tűzte ki célul maga elé. Az előző tanfolyamon részt vevő egyik lakónk pedig továbbtanulhat földmunkagép kezelőnek. Hálásak vagyunk a lehetőségért, mivel tudjuk, hogy használható szaktudás, megfelelő képzettség elengedhetetlen a talpra állásban, jövő tervezésében.

Liptai Gábor, otthonvezető

MENEDÉKVÁROS

„Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házadba a szegény bujdosókat, ha mezítelent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől!” Ézsaiás 58:7.

Karácsony alkalmával több embernek jut eszébe, hogy segítsen a rászorulókon, de mi van az év többi napjával? Vajon ezt az igeverset hány-szor gyakoroljuk az év maradék 364 napján? Mi, akik a szociális területen dolgozunk vajon mondhatjuk-e azt, hogy ránk nem vonatkozik, hiszen ezt hivatásszerűen tesszük? Nem hiszem, hogy ez helyes lenne, hiszen mint keresztény emberek, fontos, hogy ezt ne csak egy állásnak fogjuk fel, hanem szolgálatként. Nekünk is fontos, hogy ne csak munkahelyünk elvárásai szerint teljesítsünk az igeverset, hanem folyamatosan a szívünkben élő eredő magatartás legyen az idézett Ézsaiás 58:7 parancsára adott válasz.

Keresztény otthonként, karácsonykor jó volt hirdetni, hogy az ajándékokon túl, amik a fa alá kerültek, rendelkezünk egy sokkal nagyobb ajándékkal, amit Jézus Krisztus személyében kaptunk.

Hálásak vagyunk a mi mennyei Atyánknak, hogy kirendelte az elmúlt karácsonyra is gyermekeinknek az ajándékokat, amit a *Diósdai Keresztény Iskolától* kaptunk. Gyermekeink is nagyon örültek az ajándékoknak, hiszen sok gondozásunkban álló szülő nem engedhette volna meg magának, hogy gyermekének a karácsonyfa alá ajándékot vegyen. Az ajándékok 24-én este a gyülekezeti alkalom keretén belül kerültek kiosztásra. Nagyon áldásos alkalom volt. ▶

Az év utolsó napja, a szilveszter is emlékezetes marad: szervezett programunkban volt igehirdetés, vetélkedő, beszélgetés és sok játék.

Az ünnepek nagyon gyorsan elteltek, a hét-köznapiak is megérkeztek a maguk nehézségeivel. Sajnos januárban egy tragikus esemény is történt egy itt lakó családban. Az

anyuka és 13 éves gyermeke már egy éve éltek otthonunkban. 2009 novemberében az anyukánál rákot diagnosztizáltak, ami a vártnál sokkal hamarabb legyőzte a szervezetét és ez év január 22-én meghalt. Életem egy nehéz pillanata volt, mikor oda kellett állnom és a gyermeknek elmondani, hogy meghalt az édesanyja, aki eddig az egyetlen biztos pont volt életében és ő már nincs jelen többé.

Hálát adok Istennek, hogy mára sikerült a gyermek helyzetét megoldani és nevelőszülőkhöz kerülhetett.

Sajnos egy kolleganőnk, aki gyermekgondozóként szolgált nálunk, február elsejével családi okok miatt nem tudta tovább vállalni munkakörének betöltését. Itt szeretném megemlíteni, hogy helyére új munkatársat keresünk, aki elhívást érez, annak várjuk jelentkezését.

Az idei évre is vannak terveink, amiket szeretnénk az Úr elé vinni és kérni bennük az ő vezetését. Hálások vagyunk azokért a megtapasztalásokért, melyeket már átéltünk és láthattuk, hogy nem vagyunk egyedül.

Végezetül szeretném, ha minél többen megtapasztalnánk ebben az évben is, hogy jó az Úr hozánk és érdemes követni az ő lábnyomát.

Antal György, intézményvezető

Gyülekezeti élet a Menedékvárosban

A gyülekezet életét a heti áhítatok és istentiszteleti alkalmak mellett a bemerítésre való felkészülés és az adventi ünnepkör határozza meg.

A bemerítésre való felkészülés már régóta tart. Ennek időbeli hosszúságát a személyes és csoportos tanítványképzés adta és adja meg. Istenünk drága Igéjében az áll, hogy a növekedést Ő adja

(1Korinthus 3:6-7). A Biblia int bennünket abban is, hogy ne legyünk türelmetlenek, amikor valakinek az életét figyelemmel kísérjük, hiszen ha valaki az Úr Jézus Krisztusnak odaadja a szívét, akkor az az ember Isten szerinti növekedéssel növekszik (Kolossé 2:19). Ezért hát a lelki fejlődést, a megszentelődés útján való előmenetelt nem szabad emberi úton-módon siettetni.

Mert: „Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.”

(Efézus 4:16) Az idézetben a lényeg „az ő hatására”. Tehát az Úr Jézus Krisztus indítására és munkálkodásának hatására megy végbe a lelki növekedés.

Így hát gyülekezetünkben az alkalmak résztvevői egyre jobban, egyre mélyebben, egyre átfogóbban szeretnék átélni azt, hogy Jézus kegyelme hatással legyen az életükre. Közülük öten arra a meggyőződésre jutottak, hogy az Úr Jézus példáját szeretnék követni a bemerítkezéssel is, mely az előző év végén meg is történt. Közös karácsonyozással egybekötött istentiszteletünk volt Szenteste, amikor egymás megajándékozásának örömét élhetjük át az Úr Jézus szavai szerint, mert „ő mondta: „Nagyobb boldogság adni, mint kapni.” (ApCsel 20:35/c) Örömmel vettük a *Soltvadkerti Baptista Gyülekezet* ifjúsági csoportjának látogatását az ünnepkörben.

Fogadják el a Kiskunmajsai Baptista Gyülekezet bátorítását a következő Igéssel:

„Várva vártam az URat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet. Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az URat, és bíznak benne.” (Zsolt 40:1-4)

Csaplár Péter, szociális munkás

Személyes tapasztalatok a szolgálatban

Kiskunmajsa 2008. szeptember elsején újra kezdhettem munkáját a hajléktalan ellátás, amely addig 2006 áprilisától nem működhetett. Ezért nagyon hálásak vagyunk Istennek. Külön öröm számomra, hogy 2008 novembere óta én is újra részt vehetek ebben a munkában.

Munkatársaink között vannak olyanok, akik korábban ellátottként kerültek intézményünkbe, és ma már olyan oszlopos tagjai a munkatársi csapatnak, akikre lehet számítani. Hogy ez így lehessen, vállalták azt a plusz munkát, amit a tanulás jelentett számukra, hogy az előírásokhoz megfelelő végzettséggel rendelkezhessenek. Ez a tény is bizonyítja, hogy Isten munkálkodik a Menedékvárosban és az ott létrejött gyülekezetben.

Országunkat is sújtó gazdasági válság ellenére vannak olyan pályázati lehetőségek, amit a hajléktalan ellátást végző intézmények is megpályázhatnak. Előző év végén adtunk be egy ilyen pályázatot, ennek keretében irodatechnikai eszközök vásárlására (fénymásoló, számítógép, projektor és vetítővászon) igényeltünk támogatást. Bár még nem tudjuk, hogy pályázatunk nyerni fog-e, de hálásak vagyunk már a lehetőségért is. Köszönjük a további imatámogatásokat is.

A legnagyobb meglepetés számomra, hogy azáltal, hogy újra részt vehetek a Menedékváros munkájában, Isten különleges feladatot is adott.

Évek óta figyelemmel kísérek egy családot, akiknek korábban a Menedékváros Családok Átmeneti Otthonában voltam családgyozdójuk. Ez a család 2008-ban újabb krízisbe került az apa távozása, és az általa felhalmozott közüzemi tartozások miatt. Az anyukától (korlátozott cselekvőképessége miatt) állami gondozásba helyezték volna két kiskorú gyermekét. Az ÚR kegyelméből sikerült olyan megoldást találni, amit a hivatalok is elfogadtak! A két gyermeket családomba fogad-

tuk, így én lettem a gyámjuk. Különlegesen szép és nehéz feladat. Anyukájuk az intézményünk ellátásába került, így naponta találkozhat gyermekeivel, láthatja növekedésüket, szeretheti őket. A gyerekek kapcsolata az anyukájukkal nem sérül úgy, mintha nevelőszülőknél élnének több kilométer távolságban.

A sokrétű feladatok között nem tudok mást tenni csak kérni Istent, hogy a 90. zsoltár 12. vers sorával támogasson „*Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.*”

Farkas Ibolya
szociális munkás

Anna története

2009 szeptembere óta dolgozom és szolgálom a "Menedékben" mint szociális munkás. Az Úr e rövid idő alatt sokszor, sokféleképpen, erősített meg abban, hogy "Tőle lett e dolog". Ezek a megerősítések, "pecsétetek" nagy örömmel, és hálával töltenek el.

Egy ilyen "pecsét" Anna története:

Anna most hat hónapos, és két hónapnyi küzdelmekkel teli időszak után, közel egy hónapja kaphatta vissza édesanyja egy csecsemőotthonból. Édesanyja velem majd egy időben került a Menedékvárosba. Egyedül, reményvesztett lelkiállapotban ismertem meg őt. Kórházból jött, ahová "pszichés" panaszok miatt került be egy-két hétre. Ez idő alatt három hónapos kislányát ideiglenesen csecsemőotthonban helyezték el. Az édesanyjával való beszélgetések alkalmával megismerhettem sorsukat. Az anyuka megosztotta velem lelki fájdalmait, az átélt nehézségeket, azt az életutat, aminek a vége a "Menedék" lett. Minden gondolata kislánya körül forgott, és végtelenül szomorú volt amiatt, hogy átmenetileg "elvesztette" őt. ►

Bíztattam, bátorítottam, hogy ne adja fel azt a reményt, hogy visszakaphatja Annácskát. Sok időt töltöttünk együtt. Szívesen részt vett igei alkalmainkon, láthatóan jól tett neki a testvéri közösségekben megélt szeretet, biztonság. Kislányát, amikor csak tudta látogatta a csecsemőotthonban, és visszajövetelekor, örömtől sugárzó arccal mesélt Annáról.

Amikor különböző nehézségek merültek fel a kislány visszahelyezésével kapcsolatban, nagyon elcsüggedt. Sokszor már emberileg úgy tűnt, hogy a bürokrácia útvesztői áthatolhatatlannak, és átláthatatlanok. Sok-sok közös imádság, testvéri biztatás, bátorítás jellemezi a mögöttünk álló közel két hónapot. Imádkoztunk, és bizakodtunk...

Egyszer csak "nyílni kezdtek a kapuk"! Az Úr Isten meghallgatta imádságainkat, és a leküzdhetetlen akadályok semmivé váltak! "Jöhet Anna!" - jelentették ki a hivatalok. És most Annácska itt van közöttünk! Boldog mosollyal tekintget körbe, édesanyja biztonságot nyújtó karjaiból az őt körülvevő világra. Mintha el sem váltak volna.

Nyoma sincs már annak, hogy ez a "történet" másképpen is végződhetett volna. Ahányszor csak meglátom mosolygós, békés kis arcocskáját, számomra Isten hatalma és dicsősége tükröződik vissza tekintetéből. Köszönöm Uram!

Tóthné Márta, szociális munkás

Isten csodát tett velem

2005. július 19-én kerültem Kiskunmajsára a Menedékvárosba, 36 évesen. Mielőtt ide kerültem nem ismertem, nem ismerhettem igazán az Urat. Hallottam létezéséről, hittem benne, imádkoztam hozzá. Amerre jártam, ha tehettem betértem a templomokba, szívesen hallgattam Isten tanításait.

Első házasságomból volt egy kislányom, aki ekkor 15 éves volt. Második házasságomból volt egy fogadott kislányom, aki ekkor 16 éves volt. Róla két évesen mondott le édesanyja, én 13 és fél évig neveltem. Kisfiam 12 éves volt ebben az idő-

ben. Második férjem kamionsofőrként és buszsofőrként dolgozott házasságunk ideje alatt. 8 évig voltam főállású anya. Ezekben az években végeztem el a főiskolát. Felsőfokú pedagógiai végzettséget szereztem, 2 évig tanítottam. 2000 nyarán autóbalesetet szenvedtem. 7-es csigolyaporc törésem lett. Az Úr velem volt mint egész életem folyamán, ekkor is. Sajnos tanítani nem tudtam ezt követően, mert lezsibbadt a jobb oldalam minden estére. Munkanélküli lettem. Ez idő alatt mérlegképes könyvelői végzettséget szereztem. Gyermekeim kamaszodtak egyre több nézeteltérés volt köztük, családonkon belül egyre nőttek a gondok, problémák. Hiába kerestem állást, nem találtam. Hol a három gyerek, hol a nyelvtudás, hol a „sok” végzettség volt a kifogás. Összeomlottam.

Az öngyilkosság gondolata foglalkoztatott. Egyik idegösszeroppanást a másik után kaptam. Bekerültem a pszichiátriára. A férjem bejelentette, hogy válni akar. Leszállékoltak. Elváltam. Semmim nem maradt. A ház, amiben laktunk, a férjem nevére volt, így gyermekeimet nem tudtam hová vinni. Nem ismertem akkor ezt a helyet. Kisfiam és férjem kislánya férjével maradt. Kislányom édesanyjammal. Nekem sehol nem volt helyem. Szociális otthonban előjegyzésbe vettek. A kórházban a szociális nővér ajánlotta a Menedékvárost. Huszár Géza felvett intézményünkbe, melynek nagyon örültem. Itt rendszeresen segíthettem a konyhán, gyerekeket korrepetálhattam. Nap mint nap jártam istentiszteletre, áhítatra. Gyermekeim betegségem miatt részben elfordultak tőlem. Novemberben bemelegkezhettem, a gyülekezet tagja lettem. Erőt kaptam, tisztán állhattam Isten előtt. Állapotom hétről hétre javult. Leszállékoltként a Menedék Alapítvány alkalmazásba vett, mint konyhai kisegítőt. Gyermekimmel kapcsolatomból rendeződött.

Mikor a Hajléktalanok Átmeneti Otthonának 2006-ban visszavonták a működési engedélyét megszűnt az állásom. Továbbra is végeztem Istentől kapott feladatokat. Korrepetáltam a gyerekeket, ekkor már az irodai feladatokban is segítettem, ha tudtam. Rendszeresen jártam istentiszteletre, melyekről naplót vezettem. Vérszerinti gyermekimmel, még ha ritkábban is találkozhattam,

itt minden nap volt gyermek, akivel foglalkozhatam. Az Úrtól megkaptam, amire vágytam. Az irodai munkámért mindig köszönetet mondtak.

Kéthetente rendszeresen kaptam injekciót, majd háromhetente, később havonta. Ezután csökkentették a beadott dózis adagját. Hosszú folyamat volt. Rendszeresen jártam ellenőrzésre. 2009 októberétől a pszichiáter főorvos asszony mindenféle gyógyszert (nyugtatót), injekciót megszüntetett. Közölte velem: gyógyult vagyok. Legközelebbi kontrollvizsgálat fél év múlva.

A Menedékváros gyülekezete szeretne önálló sodni. A leendő önálló gyülekezet jegyzőjének javasoltak. Ez is egy Istentől kapott ajándék számomra. 2010. február 1-jétől a Menedékváros Hajléktalanok Átmeneti Otthonában ismét alkalmazásba kerültem, de most már mint szociális munkás, 4 órában. Ilyet csak Isten képes ezen a földön tenni, hogy akit szociális otthonba jegyeztek elő 5 éve, 5 év múlva a Menedékvárosban szociális munkásként alkalmazásba kerüljön.

Kislányom főiskolai szakdolgozatát a hajléktalanságról írja, melyhez tőlünk is segítséget kér. Kisfiam tanulmányi ösztöndíjas, harmadikos szakközépiskolás. Vigyázott az Úr gyermekeimre, még ha nem is lehetek velük mindig. Mindent visszakaptam itt, amit elvesztettem életem folyamán. Örülök, hogy van olyan hely ezen a világon, ebben az országban, ahol megismerhetjük a mi szeretőn féltő Urunk tanításait, és tudatosan cselekedhetjük azt. Úgy érzem nincs olyan dolog, nem történhet olyan eset, amiért elfordulnék Istenünk-től. Minden igyekezetemmel, erőmmel azon leszek, hogy Őt szolgáljam. Örökké áldani fogom szerető Istenem nevét.

TJ

BODROG

Január elején **ökumenikus imahetet** tartottunk a környékbeli települések református és katolikus közösségeivel. Sokan el szoktak jönni ezekre az alkalmakra a környékről. A záró alkalmunkra meghívtuk a Kaposvári Megyei Kórház lelkészét, Vincze Istvánt, aki főállásban látogatja a betegeket. Nagy hatással volt ránk az a néhány történet, amit a betegséggel vagy a halállal küzdő emberekről hallhattunk. Nagyon sok ember várja az a láto-

gatást, azt a pohár vizet, amiről az Úr Jézus beszélt tanítványainak.

Néhány héttel később **Alliansz-imahetünk** volt közeli metodista és pünkösdi gyülekezetekkel. A hét fő gondolatmenete a Prédikátorok könyvének 9. részéből a 10. vers volt: „*Tedd meg mindazt, ami a kezéd ügyébe esik, és amihez erőd van, mert nem lesz cselekvés, gondolkodás, ismeret és bölcsesség a holtak hazájában, ahová menned kell!*” Lehetőségünk van a földön, és meg kell látnunk, mi esik a kezünk ügyébe és mihez van erőnk.

Húsvét vasárnap gyülekezetünkben **bemerítési ünnepünk** lesz, ahol több fiatal készül sokak előtt megvallani hitét a feltámadt Jézus Krisztusban. Isten áldja meg döntésüket, és vezesse tovább őket!

Oktatási intézményünk tagja az **ACSI Keresztény Iskola Nemzetközi Szövetségének**, aminek a felhívása elérkezett hozzánk is egy Fülöp-szigeti segélyakcióról. Az elmúlt ősszel hatalmas tájfun pusztított ezen a vidéken, ahonnan négy konkrét iskola küldött képeket és tájékoztatást arról, hogy hogyan tette tönkre az épületet a természeti katasztrófa. Tanításra teljesen alkalmatlanná váltak ezek az iskolaépületek, az áradó víz nagy pusztítást végzett. „Elképzelnem sem tudjuk, hogy mikor megy el a víz, és mikor fogunk tudni újra kinyitni.”- nyilatkozták a tanárok a pusztítás után. Minden berendezés és eszköz, könyvek és papírok tönkrementek. Emellett ezek az iskolaépületek mégis állva maradtak, és a környékbeli emberek kaptak átmeneti menedéket tantermeikben, akiknek otthonát is teljesen elpusztította a tájfun.

Oktatási intézményünkben és gyülekezetünkben mi is gyűjtést hirdettünk, és a kapott adományt elküldtük a Fülöp-szigetekre az ACSI-n keresztül. Jó volt látni a gyerekeken, ahogy átérzik azoknak a távoli ázsiai embereknek a veszteségét, és ahogy hálát adtak azért, hogy szép iskolában tanulhatnak biztonságos körülmények között.

Az elmúlt három évben nagyon sok segítséget kaptunk építkezésünkhöz Németországból az **Áldás Alapítványtól**, melyet a **Názáret Diakónus Közösség** alapított adományok közvetítésére. Ennek vezetője, **Reinhard Fishbach** tudott szükségünkről, ismerte szolgálatainkat, és segített abban, hogy az ott lebontásra ítélt épületek berendezéseit, szerelvényeit megkaphassuk (radiátorokat, kapcsolókat, iskolai bútorokat stb.). Volt, hogy nekünk szólt, mikor lehetünk leszerelni ezeket, volt, hogy más

vendégmunkásokkal gyűjtötte össze az értékes holmikat, azután ezeket raktározta, illetve megszervezte hozzáuk a szállítást is. Hatalmas értéket tudunk beépíteni ezekből a használt, de mégis jó állapotú berendezésekből. Külön kell említeni azt a teljes üzemi konyhai felszerelést, melyben ma 120 főre tudunk főzni intézményünk és a falu

számára is. Hálásak vagyunk Istennek Reinhard és az Áldás Alapítvány sok-sok segítségéért, akik valóban hatalmas áldás voltak számunkra. Sajnos föl kellett számolni ezt a szervezetet, és többekkel együtt az egyik munkatársunknak éppen az volt a feladata néhány héttel ezelőtt, hogy beszámoljon az Alapítvány felénk nyújtott adományairól.

Miközben a Bodrogi Oktatási Központ épületében folyik az óvodai, iskolai és zeneiskolai oktatás, az nyugati szárny emeletén folynak az építkezési munkálatok. Az épület e szakaszában alakítunk ki három szolgálati lakást. Szeretnénk a teljes befejezésig eljutni májusban, ki is tűztük a megnyitó ünnepélyt pünkösöd vasárnapjára, bár nincs meg még ehhez teljesen az anyagi fedezet. Hisszük, hogy Isten kirendeli a megoldást szükségünkre.

Nevelőszülői közösségünk keres olyan keresztyén házaspárokat, akik szeretnének befogadni családjukba egy vagy több gyermeket állami gondozásból. Ehhez szeretnénk háttérrel nyújtani lelki és szakmai téren egyaránt. Érdeklődni lehet Madarászné Nagy Ágnesnél a 20/469-7644-es telefonszámon.

Ficsór Anita, pedagógus

A Bodrogi Oktatási Központ megnyitó ünnepélyére mindenkit szeretettel várunk 2010. május 23-án vasárnap délelőtt 10 órára. Ezen az alkalmon a már teljesen elkészült épület átadására kerül sor.

Új bodrogi lakos Észak-Írországból

Egyszer eljöttem Bodrogra segíteni az imaház és az iskola építkezésére néhányakkal a belfasti *Bloomfield Presbiteriánus Gyülekezet* tagjaival együtt. Nagyon közel kerültünk egymáshoz a bodrogi emberekkel és gyermekeikkel.

2009 szeptemberében már egyedül is meglátogattam az egyik bodrogi családot, és egy pompás hetet töltöttem náluk. Elhatároztam, hogy ha lesz egy eladó ház, akkor a gyülekezet vezetői segítségével megveszem.

A feleségem 4 évvel ezelőtt halt meg, ezért könnyen tudok utazni, és hosszabb időt Bodrogon maradni áprilistól a nyár végéig. Amikor Bodrogon vagyok, közelebb érzem magam Istenhez, ezt tükrözik számomra az itt élő emberek.

Alfie

Alapítványunk kiemelkedően közhasznú szervezet, ezért lehetőség van a **személyi jövedelemadó 1%-ának** felajánlására a **Menedék Alapítvány** javára.
Adószámunk: 19004909-2-43.
Köszönjük támogatását!

Aki támogatni szeretné szolgálatunkat, a következő számlaszámon teheti meg:

OTP Bank Nyrt., 11722003-20022222

Menedék Alapítvány Központi iroda

1221 Budapest, Leányka u. 34. III/21.

Telefon/fax: (1) 229 35 42

E-mail: iroda@menedekalapitvany.hu

Honlap: www.menedekalapitvany.hu